

Arrest

nr. 145 269 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 januari 2015.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 september 2014 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar. Deze beslissing, die verzoeker op 21 oktober 2014 ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in een eerste middel dat de bestreden beslissing geen geldige handtekening bevat en derhalve niet op geldige wijze is tot stand gekomen. Verder voert verzoeker in een tweede middel een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 13 januari 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 30 januari 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 april 2015 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord en wijst daarbij op de bestaande rechtspraak van de Raad en van de Raad van State aangaande de elektronische handtekening. De verzoekende partij stelt na een discussie ter terechtzitting daaromtrent dat de argumentatie in de beschikking voor wat de elektronische handtekening betreft pertinent is. Aangaande de overweging in de beschikking dat verzoekende partij bij haar kritiek gericht tegen het inreisverbod, de verwijzing in deze beslissing naar de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 niet betreft, wenst zij op te merken dat deze niets toevoegt aan de motivering van deze beslissing, maar dat het indienen van een dergelijke aanvraag er slechts op duidt dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, wat als zodanig reeds vermeld staat in de beslissing. Verder zet zij uiteen dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven en stelt zij dat in dit kader niet enkel moet worden nagegaan of artikel 8 van het EVRM is geschonden, maar dat een deugdelijke materiële motivering vereist dat rekening wordt gehouden met elk gezinsleven en niet enkel met een gezinsleven dat voldoet aan de vereisten van voormeld verdragsartikel. Waar de voorzitter erop wijst dat zij dit betoog aangaande artikel 8 van het EVRM niet heeft betrokken bij de in het verzoekschrift aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, stelt de verzoekende partij zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”

2.5. Verzoeker stelt – ten dele – niet akkoord te gaan met de inhoud van de beschikking, meer bepaald waar er op wordt gewezen dat de motivering inzake de duur van het inreisverbod niet is beperkt tot een verwijzing naar het niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting, doch dat hiervoor tevens wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker nog een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. Hij betoogt dat dit laatste motief niets toevoegt aan de motivering van de bestreden beslissing, daar het indienen van een verblijfsaanvraag slechts duidt op het geen gevolg te hebben gegeven aan een bevel. De Raad kan in deze niets anders opmerken dan dat verzoeker dit betoog niet ontwikkelde in zijn verzoekschrift, alwaar hij – zoals in de beschikking werd gesteld – het motief inzake de ingediende verblijfsaanvraag volledig buiten beschouwing heeft gelaten bij zijn kritiek op het inreisverbod. De Raad kan zomaar niet aannemen dat wanneer verzoeker de verwijzing naar de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging niet betreft in zijn kritiek op het inreisverbod, dit omwille van de door hem hierboven uiteengezette redenen is. Het betreft hier geen deductie die elk redelijk mens zou maken. De Raad herhaalt in deze dan ook dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Waar verzoeker verder aangeeft dat bij de bepaling van de termijn niet werd gemotiveerd omtrent het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), kan de Raad enkel opmerken dat aangaande dit betoog geen enkel spoor is terug te vinden in het verzoekschrift. De Raad kan met dit betoog – waarvan verzoeker geenszins aantoonde dat dit niet kon worden aangevoerd ten tijde van het indienen van het verzoekschrift – aldus geen rekening houden. Een vraag tot horen kan immers niet worden aangewend ter remediëring van een gebrek in het verzoekschrift. In de beschikking werd dan ook terecht gesteld dat “*verzoeker voor het overige evenmin elementen aan[geeft] waarmee verweerder rekening diende te houden*”. Daarenboven is het door verzoeker ontwikkelde betoog dermate summier, dat het de Raad geenszins toelaat hieromtrent enig standpunt in te nemen. Zo verwijst verzoeker weliswaar naar artikel 8 van het EVRM en zijn gezinsleven doch hij specificeert hierbij niet in concreto met wie hij in België een gezinsleven zou onderhouden.

Gelet op bovenstaande dient de Raad op te merken dat verzoeker geen elementen aanbrengt die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

2.6. De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA